WK 8°
99

SLUB
Wir führen Wissen.
http://digital.slub-dresden.de/id476432367/1
Serbski institut Sorbisches Institut

SLUB
Wir führen Wissen.
http://digital.slub-dresden.de/id476432367/2
Serbski institut Sorbisches Institut

279

J 27
OW

Wy dyrbicże ßwój kermuſchny ßwjedźeń tak ßwjecźicź, ſo je pytnycź: Jeſuß pokhodźi bjes wami!

Prědowanje

na kermuſchnym dnju

20. oktobra 1884

w Njeßwacźilſkim Bożim domje

dźerżane

wot

Serbska centralna knihownja w Budyšinje

Lan:WK:8°99

Jurja Jakuba,

farara w Njeßwacźidle.

W Budyſchinje.

Cźiſchcź Smolerjez knihicźiſchcźerńje.

1884.

[W.K. 99 c.]

SLUB Wir führen Wissen. http://digital.slub-dresden.de/id476432367/3 Serbski Sorbisches institut Institut

SLUB
Wir führen Wissen.
http://digital.slub-dresden.de/id476432367/4
Serbski institut Sorbisches Institut

Hnada naſcheho Knjeſa Jeſom Khryſta a luboſcź Boha Wótza a dostatk ßwjateho Ducha budź ſ wami wſchitkimi. Hamjeń.

Lubowani w tym Knjeſu!

Dwójzy ßo tón ßwjedźeń, kiž dźenßa ßwjecźimy, naſpomni w bibliji. Jedyn krócź w ſtarym teſtamencźe a jedyn krócź w nowym teſtamencźe. Najprjedy w druhich knihach Makabejſkich na prěnim ſtawje ßo powjeda wo ſakoženju dnja „wuczíſcźenja templa“. Lubowani, wěſcźe běchu iſraelſke dźěcźi poßwjecźenje hěty ßluba a poſdźiſcho Salomonoweho templa w ßwojim cźaßu też wobeſchli, ale jenož niz kóžde lěto. Jako pak po tym ſtraſchnym wojowanju, w kotrymž bě krwawny tyran (Antiochuß Epifaneß) ſpytał wěru do Boha wutupicź, Judaſch Makabeuß ſa teho Knjeſa zebaot bě ſbožownje dobył, dha njeje jenož nowu templowu Božu ßłužbu poſtajił, ale też to, ſo by ßo kóžde lěto wußwjecźenje Božeho doma-ßwjecźiło. W lěcźe 164 do Khryſtußoweho naroda je ßo tutón ßwjaty dźeń ſa Iſrael ſakožił. A wot teho cźaßa ßem je iſraelſki lud kóžde lěto ßwjedźeń wußwjecźenja ßwojeho templa ßwjecźił. Tajki ßwjedźeń trajeſche 8 dnjow a bu wobeńdźeny we ßwjatnizy a ſwonka teje ßameje. W templu ſpěwaſche ßo tehdy wot woßady tſizyty pſalm a wot ſpěwarjow templa, ſ pſchewodom kraßneje hudźby, to „wulke haleluja“, kaž w tych tſjóch wyßokich róczných cźaßach. Swonka ßwjatnizy pak, w domach a w bydłach bě lud ſa tón cźaß wjeßeły a měješche hoſcźiny, a wſchě poſcźenje a žarowanje bu ſa tutón tydźeń wotſtronjene a ſběhnjene. Hdyž pak by wjecźor był, potom bychu ßo po-

ßwětliše na jene dobo wschitke khěže. — Lubowani, schtož ßmy psched něschto lětami w naschim Hodźiju wohladali, jako tam 800lětny kermuschny ßwjedźeń mějachu: mjenujzy rjane poßwětlenje Božeho templa a druhich khěžow, to bě w Jerusalemje na kóždym kermuschnym ßwjedźenju wohladacź. Potom dyrbjesche tam psched kóždym domom, też psched najkhudschim, ſ najmjeńscha jena ßwěczka ßo ßwěczicź. Najbóle pak saßwěczi ßo tak wjele ßwěczkow, hacž ludźi w domje bydlesche; a samožicźi czinjachu tak, so potom druhi wjeczor dwójzy tak wjele saßwěczichu, a tsecźi tsi krócź tak wjele, a tak dale. A to wschitko k czesczi tamneho dźiwneho podawka, kotryž je też w makabejskich knihach powjedany, mjenujzy, so bu pschi poßwjecźenju wuczischczeneje ßwjatnizy tón ßwjaty woltarny woheń saßo namakany, kiž běchu měschnizy pschi nadpadźe njepschecźelow do wulkeje ßucheje jamy skhowali. —

Tak wjele wo kermuschnym ßwjedźenju, kiž je w starym testamencźe naspomnjeny. Duž ßkyschmy nětko, schtož ßo nam w nowym testamencźe wo nim naspomni:

Sczen. Jana 10, 22—28.

Zyrkwine poßwjecźenje pak bě w Jerusalemje, a běsche syma. A Jesuß pokhodźi w templu, w hali Salomonowej. Duž wobstupichu jeho židźi a dźachu k njemu: Kak dołho sdźerżujesch ty naschu duschu? Je-li so ßy ty Khrystuß, powjes nam khroble. Jesuß wotmolwi jim: Ja ßym wam to powjedźił, a wy njewěricźe. Te skutki, kotreż ja czinju w ßwojeho Wótza mjenje, te ßwědczża wote mnje. Ale wy njewěricźe, pschetoż wy njejscźe wot mojich wowzow, jako ßym wam prajił. Pschetoż moje wowzy ßkyscha mój khóß, a ja je snaju, a wone du sa mnu; a ja dawam jim wěczne żiwjenje. Hamjeń.

Saßo ras po tajkim ßwjecźachu w Jerusalemje kermuschu, abo kaž w naschim tekscźe rěka: „Zyrkwine poßwjecźenje pak bě w Jerusalemje.“ W templu klinczescheto „wulke haleluja“; na haßach wjeßeke žiwjenje a hibanje. W templu ßo ßwěcźeschewoporny woheń; psched domami ßwěczki poßwětlenja. To bě wschitko kaž hewak, a dyrbjeschetola wschitko hinak bycź hacź hewak, pschetož Jesuß běschebjes nimi; „A Jesuß pokhodźi w templu, w hali Salomonowej“, kaž Boże ßłowo powjeda. Jerusalem duž njeßmědźischepschi ßwojim starym swuczenym waschnju stejo wostacź, ale ßwoju kermuschu tak ßwjecźicź, so by ßo ßwědczenje wotpokožiło wo tym: k nam je pohladałoto „to skhadźenje s wyßokoscźe“. A lubowani, tak dha dyrbi też kóžda woßada noweho ßluba ßwoju kermuschu tak ßwjecźicź, so by pschi wschěm widźecź a ßłyschecź było: tón knjes Jesuß je bjes nimi!

Wy dyrbicźe ßwój kermuschny ßwjedźeń tak ßwjecźicź, so je pytnycź: Jesuß pokhodźi bjes wami.

1. Wón ßo pschi tym njeje wostajił bjes ßwědczenja, czeho dla nochzyli do njeho wěricź?
2. Schtóž pak jón we wěrje prawje ßwjecźi, temu wotewri wón junu też tón wěczny Boži dom.

O Jesu, Jesu, ty ßy mój,
A ja też ßym a budu twój. Hamjeń.

I.

Ja posběham ßwojej wocži w duchu a pohladam, a schtož widźu, je wulki lud wschelakich rodow a ryczow, a ßrjedźa bjes nimi je Jesuß. A w ßwojeho Wótza mjenje pschěstrěwa ßwojej ruzy, tej mikej wumóžeńskej ruzy, a posběhuje ßwój hłóß: A hlaj, „ßlepi widźa a khromi khodźa a wußadni budźa wuczisczeni a hłuschi ßłyscha, morwi horjestawaju a khudym budźe evangelion prědowane!“ (Mat. 5, 11.) A bjes tym, so tute

jeho wschědne dźiwy hischcźe traja bjes ludźimi, budźe wón jim prjódkstajeny; pak ßwědczi jedyn wěrjazy wuczeć w zyrkwi a schuli wo Khrystußu; pak pißa jedyn wobrocźeny kscheścźijan, jena wěrjaza Marja pschez ßkowo a pschikkad do duschow, so w žanym druhim to ßbožo njeje, khiba w tym jeniczkim Jesußu. Pschezo saßo ſ nowa budźe Khrystuß cźinjeny rózkny kamjeń, pola kotrehož nichtó nimo njemóże, ale dyrbi wjele bóle pschez wusnacźe ßwojeje wěry abo njewěry sjewicź, schtož w nim je. Schto měnisch? Njebudźe wschědnje lud tuteje semje ſ palmami a ſ wyskanjom teho Knjesa wobdawacź a jemu spěwacź: „Khwaleny budź tón Knjes, tón Bóh israelski, pschetož wón je domachpytał ßwój lud!“ (Luk. 1, 68.) O nam budźe pokasane zyle hinasche snamjo ſ teho luda, k kotremuž je Jesuß najprjedy pschistupił: Woni wobstupichu jeho a dźachu k njemu: Kak dołho sdźerżujesch ty naschu duschu? je=li so ßy ty Khrystuß, powjes nam khroble! Woni jeho hischcźe njesnaja. Wón ßo njeje bjes ßwědczenja wostajił bjes nimi, ale woni njewěrja. Tak je dźenßa. Tón ßwět dawa ßo wot teho ßobžnika wokschewicź a naßyczicź a napowicź a wustrowicź, ale hdyž dyrbi pokasacź, so teho Knjesa pschi ßebi ma, dha rěka: ßy ty Khrystuß? Wón bjes nimi pokhodźi, ale woni ßo sadźerżuja, kaž wón njeby tu był; a tak ßebi žohnowanje Knjesoweje pschitomnoscźe pschewobrocźuja do khostanja.

„Wy njejscźe wot mojich wowzow“, tón Knjes tajkim praji. Ale tuto khostaze ßkowo njechacźe wy lubowani, bjes kotrychž je wón dźenßa stupił, wot njeho ßkyschecź. Wy ßwjecźicźe dźenßa ßwjedźeń k cżeścźi Božej; dokelž je kscheścźijanski, dha leži w nim ßamo wot ßo ta potajna próstwa: pschińdź, Knjeże Jesu, a budź ty nasch hóscź! A wón pschińdźe, kaž tam k tym złonikam a hrěschnikam, tak tež k nam. A hdźe budźe jeho prěni pucź, hdyž k nam pschińdźe? Do templa! kaž tam w Jerusalemje. Njej' wěrno?

A duž ſaſtupmy do naſcheje ßwjatnizy, kotrejež poßwjecźenje dźenßa ßwjecźimy!

Kak wſchelake rjanoſcźe pokaſuje tón naſch luby Boži dom naſchimaj wocžomaj! Po ſwonkownym ßu wobnowjenje doſtake w ſańdźenym lěcźe ſcźěny naſcheho tórma a naſcheje zyrkwje, a Boži ſchkit je cžinik, ſo je ßo wſchitko bjes ſchkody a njeſboža ſtako. A kak ßmy ßo ſwjeßelili na tym drohim wodźecźu na ßwjate měſtna, na tym ßwěcžniku, na tej Božej martrje, na naſchim ßwjatym woltarju, ſ kotrymiž bu w ſańdźenym lěcźe naſcha zyrkej pyſchena, a tón Knjes je pſchezo wotewrił ruzy a wutroby, — tón Knjes ßo tu njeje bjes ßwědcženja woſtajił. A to niz jenož ſa cžaß jeneho lěta! Kak wjele lět hižom ſteji tutón Boži dom! My njewěmy ſ wěſtoſcźu, kak daloko ßměmy do ſtarych cžaßow wróczo hladacź, ale ſ najmjeńſcha 400 lět wobkhowa tola ßwoje měſtno. A ſchto chze to prajicź! Kak cźežke cžaßy je ſbožownje pſchetrał. Ja ſpominam na 7lětnu wójnu, hdźež je naſcha woßada njewurjekniwje wjele cźerpiła, tak ſo ras pſches jene zyłe lěto wſchědnje modleŕſku Božu ßłužbu w tutej zyrkwi mějachu, ſ njeſapomnitym duchownym Möhnom, wo cžimž ßu hiſchcźe ſtare wójnſke modlitwy ſkhowane. Ale naſch Boži dom woſta njewobſchkodźeny. — Ja ſpominam na tamnu franzowſku wójnu, wo kotrejž naſchi dźědojo hiſchcźe powjedaju. Jako pſched něſchto lětami ſa Lupjanſke ſwony pjenjeſy a moßas nahromadźichmy, dha pſchepoda mi jena (nětk ſemrěta) žona ſ mojeje woßady kruch moßaſa, kotryž bě jako dźěcźo w roſpadankach Hucźinjanſkeje zyrkwje, jako kruch roſeſchkrjeneho ſwona namakała, hdyž bě ßo tamny Boži dom w meji 1813 wotpalił. Haj, tehdy móżeſche tón, kiž na dnju twjerdeje bitwy pola měſta daloko won do kraja pohlada, na jene dobo płomjenja Hucźinjanſkeje, Porſchiſkeje a Bartſkeje zyrkwje wohladacź. Naſch Boži dom woſta ſwarnowany. — Kak cźežke hrimanja a njewjedra ßu w běhu tutych

lět pſches njón cźahnyke, a pſchezo ſaßo ßwěcźeſche ßo wyſche cźěmnych mrócźelow ta ſkota, ßwětka hwěſdźiczka na naſchim tórmje, runje jako wopokaſmo, ſo tón Knjes dawaſche ßwojemu woku wotewrjenemu ſtacź nad tutym domom wodnjo a w nozy.

Haj, tón Knjes njeje ßo bjes ßwědcźenja woſtajił w tutej ßwjatnizy, a wy nochzyli wěricź, ſo je wón tudy „wopomnjenje ſcźinił ßwojich dźiwow, tón hnadny a ßmilny Knjes“? (Pſalm 111, 4.)

A nětk pohladaj a pomyßl na twoju zyrkej też po ſnutskownym ziwjenju w njej, a wopomń: tudy ßym ja pſchi dupje a pſched Bożim woltarjom a pod klětku a na mojim zyrkwinym měſcźe w ßkowje a ſakramentomaj tak lube kubła a kraßne dary doſtawak, ſo ßo wospjet womkodźich jako hodleŕ. Tón Knjes ßo njeje bjes ßwědcźenja tudy woſtajił, a wy nochzyli wěricź, ſo wón tu bjes nami pokhodźi, a pohladuje na kóźdeho, hacź troſchta potrjeba, a ſetrěwa ßylſy ſ naſcheju wocźow a dótka ßo naſcheje ſrudneje wutroby a źohnuje naß? To ßo ſtanje pola tebje, luba ßwjedźeńſka woßada, teho dla ßwjecź tudy w ßwojej ßwjatnizy ßwój kermuſchny ßwjedźeń tak, ſo je pytnycź: tón Knjes je bjes wami! Njebudźcźe kaź Athenſzy k niczemu druhemu hotowi, khiba ſo byſchcźe tu něſchto nowe ßkyſcheli. Njedajcźe tu ßwojim myßlam khodźicź na to, ſchtoź wczera bě a jutſje budźe, ſo by tón Knjes Jeſuß, hdyź ſaſtupi do wutroby, ju ſ myßlemi wikowanja abo pſchemĕnjenja napjelnjenu njenamakał. Wy lube, lube duſche, njeczakajcźe tu hinak na pſchikhadźenje Khryſtußowe dyźli w pyſchnej draſcźe a ſ pyſchenej lampu mudrych knjeźnow! Kermuſchny ßwjedźeń ßo w zyrkwi prawje ßwjecźi, hdyź lud Boźi ſprózny a wobcźeżeny, hłódny a laczny po prawdoſcźi a tola kralowſkeho ducha, a ſ wjeßelom krónowany, pſched Khryſtußom ſteji, a hdyź kóźdy ßyn a kóźda dźowka tuteho Bożeho luda, ſ kſchidłami ponižnoſcźe ßwojej noſy a ſ kſchidłami nutrnoſcźe ßwoje wobliczo

kryjo, na kschidłach wěry ßo posběhuje k Bohu a to: ßwjaty, ßwjaty, ßwjaty! se serafimami temu trojeniczkemu wysha.

Ale tón knjes Jesuß, kiž bjes nami je na naschim ßwjedźenju, setka naß niz jenož w Božim domje, ale też hewak na pucźach a w bydłach w tutych dnjach.

Wón pyta bjes nami ßwój Bethanij, hdźež Martha jemu ßłuži a Marja jemu k nohomaj ßyda; wón chze s tobu khlěb łamacź, hdyž ßo k wjecźoru pschibliżuje a dźeń je ßo nakhilił; wón ma wolij a wino sa rany twojeje wutroby, tón ßwěrny Samariski, a chze cźe hladacź, hdyž ßnano dyrbisch dźenßa srudny bycź, hdźež wschitko ßo wjeßeli; wón chze pschidacź, so w nozy hischcźe k njemu pschińdźesch s twojim styskným praschenjom, hdyž ßo cźi na ßwěcźe poczina styskacź; wón cźe njecha sazpicź, ale pschińdźe do twojeho doma kaž k Zacheußej; wón bjerje ßebi khwilu a ma scźerpliwoscź s tobu a ryczi ßamlutki s tobu, kaž s tej samariskej žónskej. Tón Knjes žohnuje wam te pokruty khlěba na waschich blidach a też tej wudowje jejny kusk jědźe. Wón žohnuje wasche towarstwo a hromadźebycźe, so hischcźe dołho spominacźe na žohnowane wokomiknjenja, w kotrychž tón Knjes nimo khodźesche w cźichim schumjenju. Wón njewostaji ßo bjes ßwědczenja bjes wami, a wy nochzyli wěricź, so je wón sapoczatk a kónz nascheho sboža? Ach, njedajcźe ßo molicź wot waschnja ßwěta, kiž měni, so je hižom něschto cźinił, hdyž je w tutych ßwjedźeńskich dnjach ras Boži dom wopytał, a potom woteńdźe a je žiwy po ßwojich cźělnych loschtach. Tajkim praji tón Knjes: „Ja hidźu a sazpju wasche ßwjedźenje.“ (Am. 5, 22.) Wy pak, lubowani, wy ßwjecźcźe teho Knjesa we wěrje, kaž scźe k temu powołani.

II.

Pschetož moje wowzy ßłyscha mój hłóß a wone du sa mnu, wobtwjerdźi tón knjes Jesuß. Haj, lubowani, „sbóžni

ßu cźi, kiž Boże ßłowo ßłyſcha a to ßame wobarnuju". (Luk. 11, 28.) To jene ßo nětko ſtanje. Jeſuß poſběhuje ßwój hłóß. Tón dobry paſtyŕ woła ßwoje jehnjo. A wón woła tebje, kiž ßy ty dźenßa hóſcź tudy pak pola twojeju ſtarſcheju abo pola twojich bratrow abo pſchecźelow. A wón praji tebi: Ja ßym tón ßamy, kotremuž bu ty něhdy w tutej ßwjatnizy ßwjecźeny, kotremuž ßy ßo pſchißahał pola tuteho Bożeho woŕtarja, — tón ßamy, kiž je cźe po tym noßył a wobſtarał a jara lubował, ty pak, w zuſbje wonkach, ßy ty na mnje ſapomnił? Njej' wěrno, to móžno njeje! Ně, ty dźerżiſch na to, ſo maſch bjes ludom zuſeho waſchnja a zuſeje rycźe w ßwojej komorzy ßwoju ßwjatnizu, hdźež pſchi twojim „domjazym woŕtarju" Bohu ßłużiſch a ſ „domjazeje klětki" ßo dawaſch roswuczicź a rjane „Zionſke hłoßy" ßłyſchiſch wot wyſchſcheje, hornjeje gmejny ſpěwane! Tón knjes Jeſuß poſběhuje ßwój hłóß. Tón dobry paſtyŕ woła ßwoje jehnjo. A wón woła tebje, kiž ty pſchezo won a nuts khodźiſch w tutym Božim domje, a njejßy tudy hóſcź, ale domjazy. A ty ßy ßnano wſchón ßyty a prajiſch: „Ja wo tym njerodźu a po tym njecźinju." Njej' wěrno, to njeje móžno! Cźim huſcźiſcho Boże ßłowo ßłyſchiſch, cźim lubſche cźi je, cźim hłubſcho cźi dźe. Cźim huſcźiſcho teho knjeſa Jeſußa ſetkaſch, cźim bóle hnuty jeho ſtrowiſch a jemu ſpěwaſch tón khěrluſch dźakowneho jehnjecźa, nad kotrymž Jeſuß ßo ßmili: „Tón Knjes je mój paſtyŕ, na niczim ja nuſu njeſměju. Wón paße mje na ſelenej łuzy a wjedźe mje k cźerſtwej wodźe. Wón wokſchewi moju duſchu a wjedźe mje po prawym pucźu ßwojeho mjena dla. Hacž ja runje khodźu w cźěmnym dole, njeboju ßo žaneho njeſboža, pſchetož ty ßy pſchi mni, twój prut a kij troſchtujetaj mje. Ty pſchihotujeſch pſchede mnu blido pſchecźiwo mojim njepſchecźelam; ty žałbujeſch moju hłowu ſ wolijom a nalijeſch mi połne. Na to póńdźe ſa mnu dobrota a ßmilnoſcź moje žiwe dny, a ja budu woſtacź w domje teho Knjeſa

wěczńje." (Pſ. 23.) To je waſchnje wowzow Knjeſowych, kiž ßkyſcha jeho hkóß a du ſa nim. To je to prawe ßwjecźenje Jeſom Khryſta we wěrje, wo kotrymž dyrbja ßwědczicź tute kermuſchne dny. O, ſo by dźenßa žadyn naſchich domow bjes modlitwy njewoſtał, a bjes rjanych khěrluſchow, po wobjedźe ſ hkoßom ſpěwanych, kiž jim tak luboſnje klincza, ſo Boži jandźeljo ßobu ſpěwaju! So by kóždy wot waß w ßwojej pyſchnej ßwjedźeńſkej draſcźe cźuł, ta jeniczka, kiž tebje debi, je draſta prawdoſcźe Khryſtußoweje! So bychu waſche rycźe ſa zyły dźeń wopokaſałe, ſo Boži duch we waß je! A pſchede wſchěm, ſo njeby wjeczor w cźěle ßo ſkóncziło, ſchtož bu rano w duchu ſapoczane! O luba młodźina, hdy budźeſch ty tak mudra a luboſcźe doſtojna, jenož tam khodźicź, hdźež móże Jeſuß ßobu hicź! A hdyž też wſchitzy teho kedźbu njeſměja, o, ſo by tym wobrocźenym duſcham, kiž ſawjedźazym ßwětnym wjeßelam ſ pucźa dźeja, dźenßa jedyn kſcheſcźijanſki młodźenz, jena kſcheſcźijanſka młoda holza, jena duſcha ßo pſchiſankła a ßobu proßyła:

Sdźerž naß pſchi ßebi, o Khryſchcźe,
Twoje mólczke ſtadleſchko!

Wón wſchak niczo radſcho njeczini, hacž to, pſchetož: „Ja ſnaju moje wowzy a ja dam jim wěczne žiwjenje", praji tón Knjes.

Hižom to je njewuprajomnje troſchtne, hdyž wěmy: tón Knjes mje ſnaje; wón ſnaje moju ßłaboſcź, moje hrěchi, ale też moje njepſchеſtawaze žadanje po hnadźe, wón ſnaje moje wſchědne bědźenje, ale też moju wěſtu, njekhabłazu wěru, ſo je mi mój hrěch wodaty. Kak boju ßo, jeho ſrudźicź, w kotrehož rukomaj chzu junu njeßeny bycź k mojemu poßlenjemu wotpoczinkej. Ale tón dobry paſtyŕ chze ßwoje ſaßo namakane jehnjo dale njeſcź, dom donjeſcź ſ wjeßekoſcźu.

Lubowani, my ßwjecźimy dźenßa a pſchichodnje poßwjecźenje ßwojeho Božeho doma a wjeßelimy ßo na tym ßamym, ale my

posbĕhujemy pschi tym tola se ßwjatym žedźenjom a s wješekej nadźiju ßwojej wocźi k tej ßwjatnizy, kiž je tón Knjes na wĕcźnje poßwjecźił ßwojemu ludu horjekach w njebjeßach. O, kak rjane je to městno tych parlowych wrotow, a to steji wotewrjene Knjesowym wĕrjazym! Duž khodźmy sa Jesußom a njebojmy ßo wobcźežnoscźow, tón Knjes budźe ßwoje stadko prawje wodźicź:

Wjedź naß ßam ßwój pucź,
Jesu, ty naß wucź!
Wjedźesch naß po cźežkej cźĕrje,
Daj troscht nam we žiwej wĕrje.
Wotewŕ junu ßam
Njebja wrota nam. Hamjeń.

SLUB
Wir führen Wissen.
http://digital.slub-dresden.de/id476432367/15
Serbski Sorbisches
institut Institut

SLUB
Wir führen Wissen.
http://digital.slub-dresden.de/id476432367/16
Serbski institut Sorbisches Institut